

Men det kan forudses, at man saavel for dette som for adskillige andre Tilfælde snart vil komme til at føle Trang til at gøre Undtagelser fra den Myndighed, der ved det ny Institut tillægges Dommeren, paa lignende Maade, som sket er i § 2 med Hensyn til L. 11. Febr. 1863 § 17, fordi dets Benyttelse i visse Tilfælde vil gaa stik imod det, Loven ved sit Straffebud har tilsigtet. Trods disse Betæneligheder have dog heller ikke disse Medlemmer fundet at burde modsætte sig, at der gøres en Prøve med dette Institut i vor Ret. Det indrømmes, at der i og for sig er noget tiltalende i den Tanke, i saadanne mindre grove Tilfælde, hvor den almindelige Sikkerheds Krav ere mindre bydende, noget at mildne den skarpe Grænse, der drages for Dommerens Opgave ifølge den Opfattelse, at han kun har at følge Lovens Bud, selv om derved i et givet Tilfælde Lovens Formaal ikke eller kun daarligt naas, og som udelukker ham fra at vælge en Afgørelse udenfor Lovens Bud, der i et givet Tilfælde kunde ventes eller haabes at være af større reformatorisk Virkning paa Lovovertræderen end den Straf, der er fastsat for Overtrædelsen. Det kan ogsaa erkendes, at denne Tanke ikke er aldeles fremmed for den hidtil gældende Ret, for saa vidt som det i Virkeligheden er den, hvorpaa den i det foregaaende omtalte Regel i Loven af 11. Februar 1863 § 17 hviler, og som nu kun finder et mere almindeligt og til Formaalet mere passende Udtryk i de betingede Straffedomme, og fremdeles, at under givne Omstændigheder Sagen kan foreligge saaledes, at den rette Afgørelse maaske lettere og bedre træffes af Dommere end ved administrative Myndigheder. Nogen afgørende Indflydelse paa Spørgsmaalet, om Instituttet bør optages — paa Prøve — i vor Ret kan man heller ikke tillægge Hensynet til Disharmonien med andre Bestemmelser i Lovforslaget og mulige Virkninger heraf i Fremtiden. Indførelsen paa Prøve, som blot midlertidig Foranstaltning, skal netop tjene til at oplyse, om der i saa

Henseende er noget at befrygte, og hvad der i saa Henseende kan være at ændre paa det ene eller andet Punkt. Det afgørende ved Spørgsmaalet maa derfor blive det, om den almindelige Sikkerhed kan taale dette Institut. I saa Henseende er det nu for det første af Vigtighed, at Lovforslaget kun hjemler Instituttet for de mindre betydelige Lovovertrædelser. Med denne Begrænsning tabe de Betæneligheder, der fra dette Synspunkt kunne næres, en Del af deres Vægt. Dernæst er det af Betydning, at man sikkert tør have den Tillid til Domstolene, at de ville vide med tilbørlig Skønsomhed at benytte den Beføjelse, Instituttet lægger i deres Haand, saa at de Beregninger, Forbrydere kunne tænkes at bygge paa det modsatte, ville gøres til Skamme. Vel er en sikkert virkende Kontrol med Betingelsernes Overholdelse umulig, i alt Fald udenfor visse Omraader. Men noget kunne dog ogsaa mulig herpaa byggede Beregninger krydses. Et af Udvalgets Ændringsforslag sigter netop hertil, som det nedenfor skal berøres. Det er i Kraft af disse Overvejelser, at Udvalget i sin Helhed har kunnet tiltræde i Hovedtrækkene Lovforslagets Indførelse af de betingede Straffedomme og kun stiller saadanne Ændringsforslag, der ikke blot ere fuldt forenelige med Instituttets Grundtanke, men i Virkeligheden give det en fyldigere Udførelse netop i Overensstemmelse med denne.

Om de fleste af de Ændringsforslag, der stilles til § 17, er hele Udvalget enigt. Det gælder for det første om de under Nr. 23 Litra a.—f. stillede Ændringsforslag til § 27. Forslaget Nr. 23 a. tilføjer kun, hvad Lovforslaget maa antages at forudsætte, og hvad der ogsaa kun behøver udtrykkelig at siges, fordi Lovforslaget, rimeligvis for ikke at medtage Legemsstraf efter § 5, har brugt Ordet „anden“ i Stedet for „højere“. Af samme Grund bør imidlertid Ordet „højere“ i § 19 ombyttes med „anden“, som foreslaaet af Udvalget under Nr. 25. Ændringsforslagene under Nr. 23 Litra b., c., d. og f. ere alle baarne